

عنوان مقاله:

انعقاد ضمان بین ضامن و مضمون له در قانون تجارت ایران

محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی پژوهشهای دینی، علوم اسلامی، فقه و حقوق در ایران و جهان اسلام (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسنده:

آرزو سادات امیری - کارشناس حقوق دانشگاه آزاد اسلامی تفت

خلاصه مقاله:

بعد از انعقاد ضمان بین ضامن و مضمون له آثاری بر آن مترتب می گردد. مهم ترین اثر عقد ضمان نقل ذمه یا ضم ذمه است که آثار دیگر عقد ضمان متأثر از این اثر می باشد. فقیهان امامیه عقد ضمان را موجب براءة ذمه مدیون اصلی می دانند؛ ولی فقیهان اهل سنت اعتقاد دارند ذمه مدیون به ضامن ضمیمه می شود و طلبکار حق رجوع به هر دو را دارد. عده ای از فقیهان معاصر معتقداند اثر ضمان نه نقل ذمه و نه ضم ذمه است و طرفین می توانند آن را مفید نقل یا ضم ذمه قرار دهند. عرف امروز ضمان را موجب انتقال دین نمی داند و ضمانت تضامنی بسیار معمول تر است زیرا اگر ضامنی هنگام ضمانت بداند که تعهد او موجب براءة ذمه مضمون عنه می گردد آن را نمی پذیرد. وجود این اختلاف در اثر عقد ضمان بین دوره های مختلف زمانی، ضرورت انجام این تحقیق را اقتضا می کند. قانون تجارت ایران تضامن طولی و تضامن عرضی را به شرط نص قانونی یا قرارداد خصوصی پذیرفته است امروزه با رواج ضمان تجاری در بین مردم و تفاوت ماهیتی که با ضمان مقرر در قانون مدنی و فقه امامیه دارد؛ ابهاماتی ایجاد شده است که ما با تحقیق در قوانین و مقررات و کتب و آثار موجود به دنبال این هستیم که مبنای شرعی ضمان تضامنی را بیابیم؛ بطوری که به منابع حقوقی که ریشه در کتاب و سنت دارد خدشه ای وارد نشود و در عین حال با قواعد حقوق تجارت نیز مطابقت یابد.

کلمات کلیدی:

ضمان عقدی، ضم ذمه به ذمه، نقل ذمه به ذمه، مسئولیت تضامنی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/925045>

